

Bí mật của nhà “Ngoại Cảnh”

Vụ cháy ngôi biệt thự Hoàng Đình vào ngày Mừng Mặt Trời không chỉ làm chôn vùi Thành phố Đà Lạt mà còn gây xôn xao công nhân. Ngay sau khi hỏa hoạn xảy ra, các cơ quan an ninh và thông tin viễn hóa đã nhanh chóng làm nhiệm vụ, ngăn chặn việc phổ biến tin này, nhưng chỉ ngày hôm sau, trong buổi họp báo, tại trung tâm các cơ sở báo địa phương, mọi người đều hay biết về những tin tức khá đay đả.

Ngôi nhà hai tầng phòng của Tổng Vụ Sơn đã bốc lửa vào lúc nửa đêm Mừng Mặt Trời, cháy cho đến chiều hôm sau, khói vẫn còn âm ỉ bốc lên từ những gì còn lại. Sở Phòng Cháy Chữa Cháy thành phố đã huy động tất cả phương tiện cứu hộ để dập tắt đám cháy, nhưng chính họ đã bị người lạ dấy lên để báo về khu rừng thông bên ngoài và các ngôi nhà chung quanh khi bị cháy lan.

Thời tiết và vết nứt rạn nứt, chập chờn biệt chính xác. Bốn năm trước, Tổng Vụ Sơn đã cho khởi công xây dựng ngôi biệt thự này trên mặt đất thông nhìn xuống Hồ Tuy Lâm thơ mộng. Việc xây dựng đã kéo dài hai năm mới hoàn tất với những vết nứt hiềm quý đất đai, với những tiếng nghi ngờ xa hoa hiếm có. Các phòng ốc được trang trí với những búp bê mà Biệt thự của Vua Báo Đới trước đây cũng chưa có. Tất cả nay đã thành tro than.

Những thiệt hại nhân mạng cũng rất hãi hùng. Sau cơn tung hoành của lửa khói, khi các nhân viên chữa cháy đi vào để kiểm tra bên trong, họ đã chứng kiến một cảnh tượng ghê rợn như đây vốn là mục tiêu của một trận pháo kích. Quá nhiều xác chết. Xác chết rải rác khắp nơi, những nhũn nhũn là tất cả căn phòng lớn được gọi là “hội trường”, nơi tổ chức những cuộc liên hoan, ca vũ.

Khi hỏa hoạn xảy ra, căn phòng này có khoảng năm người đang tham dự tiệc liên hoan đầu năm. Vợ chồng Tổng Vụ Sơn và người con trai, từng giám đốc một công ty vận chuyển, cũng nằm trong số nạn nhân. Những nạn nhân khác đều là những người có quyền thế và có nhiều triệu đô-la mà ngôn ngữ thì họ gọi là các “đại gia”, không những chỉ ở Đà-Lạt mà còn từ Hà Nội và Sài Gòn lên đây ăn Tết do họ là một gia đình.

Nguyên nhân gây ra vụ hỏa hoạn chưa được biết rõ, nhưng đã có lời đồn về một nghi án đất nhà vì người ta nghe thấy mùi xăng và tìm thấy vài tang vật đang được phòng giám sát nghiên cứu hình sự phân tích để phanh ra manh mối.

Nhưng thám tử giỏi nhất Hà Nội đã được phái tới Đà Lạt để tăng cường cho Sở Công an thành phố mục đích đi tra. Nhưng càng đi tra người ta càng có thêm nhiều câu hỏi mà không có câu trả lời. Nếu đây là một vụ đất nhà thì thì phạm là ai? Làm cách nào họ đã đốt những ngôi biệt thự có nhiều hộ gia đình an ninh mà không bị phát hiện? Ai đã khóa trái các cửa

“hội trường” khi nào không một người nào có thể thoát thân? Cuộc điều tra càng trở nên phức tạp khi phòng giới thiệu khoa học hình sự xác nhận những vụ tai nạn gây cháy là của quân đội và thực phẩm phải là người ở trong quân đội hay đã từng là bộ đội. Và cuối cùng, đúng của của vụ đột nhiên táo bạo này là gì?

Nhiệm vụ người đã bắt đầu điều tra, thậm chí. Cuối cùng, sáu tháng sau, công an đã bắt một người không ai ngờ: nhà ngoại ngữ Phan Quang Thọ.

Ông Thọ đã nói tiếng khmer nói chuyện năm nay như một người có “ngoại ngữ” với cõi âm, có thể nói chuyện được với những linh hồn ở thế giới bên kia, và đã giúp nhiệm vụ gia đình tìm được hài cốt người thân bị vùi chôn đâu đó trong cuộc chiến đánh chiếm miền Nam đã qua.

Ngoài 60 những nhà ngoại ngữ Phan Quang Thọ trông già hơn tuổi, với mái tóc bạc pha trắng trên đầu, với cặp kính lão ít khi rời khỏi đôi mắt trên gọng kính mắt tròn mang nhiệm vụ nhàn. Ông có thân hình mảnh khảnh và chân đi khập khiễng, nghe nói do một tai nạn lưu thông đã lâu. Ông ít nói và nghe giọng nói người người miền Bắc mới vào Nam sau ngày chiến tranh chấm dứt, nhưng ông Thọ cho biết ông là dân “Bắc di cư” năm 1955.

Từ khoảng giữa thập niên 1990, ông Thọ làm việc tại tiệm hớt tóc “Thị Danh” ở khu Ngã Bảy, Sài-gòn. Giới là “tiệm” những “Thị Danh” chỉ là một cái chái nhỏ trong con đường hẹp nhỏ che bóng vài miếng tôn dĩa vào bức tường mặt căn phố ba tầng, và có hai ghế cho khách hớt tóc. Những người chủ tiệm làm một ghế và ông Thọ một ghế. Ông ta khéo tay và làm việc cẩn thận nên có nhiều khách.

Tiệm hớt tóc là nơi hàng ngày thu nhận nhiều tin tức thú vị, và cũng là nơi phát đi nhiều tin tức, do thực hớt tóc truyền ra, nhưng ông Thọ chỉ nghe nhiều hơn là nói. Ông ta có đôi siêng năng và kín đáo. Không ai biết nhà của ông ở đâu và gia đình ra sao. Khi có người hỏi thăm, ông chỉ nói quỵ quá là siêng năng thân với một người bạn già cùng cảnh ngộ.

Khi những câu chuyện về các nhà “ngoại ngữ” được loan truyền, tiệm hớt tóc “Thị Danh” cũng là nơi thu nhận và phát đi tin tức nóng hổi, và khác với những người, ông Phan Quang Thọ có vẻ quan tâm và hỏi han tìm hiểu.

Vài tháng sau, ông Thọ bắt đầu hớt tóc và không còn xuất hiện ở khu Ngã Bảy. Bắt đầu đi một thời gian khá lâu, khi những người thợ hớt tóc lui tới tiệm “Thị Danh” không còn nhắc đến ông thì có tin ông đã trở thành một nhà “ngoại ngữ” sau khi tiếp thu một phép lạ khi ông có thể nói chuyện với những linh hồn và đã giúp tìm được nhiều hài cốt của những người bị chôn trên chiến trường miền Nam trước đây. Những vụ này đã được tiếp tục thu hút trên báo chí với tên tuổi và đầy đủ chi tiết của từng vụ, kèm theo hình ảnh.

Đây là những chuyện có thật mà những người chúng ta không thể nghi ngờ và khoa học cũng không thể giải thích. Có những cán bộ miền Bắc vào chốt một xác trên rừng núi miền Nam hơn ba mươi năm trước đã được ông Phan Quang Thọ tìm ra hài cốt và được gia đình xác nhận đúng là thân nhân của họ sau khi thực nghiệm DNA.

Ngày đến giới lãnh đạo Đảng Cộng sản và nhà nước, những con người theo chủ nghĩa vô thần,

những kẻ gọi tôn giáo làthuộm phiếm và xem bói toán, thậm chí làđoan lọagọt, cũng không thể bác bỏ những chuyện siêu nhiên này và họ trở nên hoang mang, sợ hãi, vì biết đâu vậy không những nói chuyện đởc với những người cõi âm, các nhà “ngoại cảnh” chúng có thể tung ra những câu chuyện tác hại liên quan đến những lãnh tụ đã qua đời như Hồ Chí Minh, Trường Chinh, Lê Duẩn, Phạm Văn Đồng...

Tổng cộng Vũ Sơn cũng là một người quan tâm đến những câu chuyện “ngoại cảnh”. Tuy đã vợ họ, ông cũng còn nhiều niềm tin trong đời và quân đội, do những vai trò quan trọng trong quá khứ của ông và các chức vụ lớn hiện nay của mấy người con. Trước hết, ông ta là một kẻ vô thần và tin rằng con người khi “chết là hết”, không có linh hồn mà cũng chúng có thiên đàng hay địa ngục. Nhưng ông cũng không thể đưa vào lập luận nào để bảo vệ những câu chuyện về “ngoại cảnh” như đởc thuở trước là báo đởc hay lọagọt. Ông ta muốn đích thân tìm hiểu, nên khi đởc tin ông Phan Quang Thọ đang có một chuyến đi vào những ngày cuối năm để giúp tìm hài cốt trong vùng cao nguyên, Tổng cộng Vũ Sơn đã mời ông ta tới nhà để đàm đạo và trao đổi những kinh nghiệm về những khả năng huyền bí của nhà “ngoại cảnh”.

Qua vài lần gặp gỡ, Tổng cộng Vũ Sơn đã kinh ngạc khi chúng kể những chuyện về linh hồn của vài người thân của chúng ông cũng và đã phát hiện những chi tiết mà người ngoài không thể biết.

Tổng cộng Vũ Sơn đã theo chúng từ năm 17 tuổi, khi đang làm công cho một đội đi tìm trà Di-linh, tìm vào tù ra khám, đã trải qua nhiều gian khổ, đã đởc chúng đưa với nhiều hiểm nguy, đã nhúng tay vào nhiều tội ác, nhưng đây là lần đầu tiên ông ta cảm thấy tinh thần thoải mái và thoải mái như đang phở đời đởc với một kẻ thù vô hình. Nhà “ngoại cảnh” Phan Quang Thọ, qua những huyền thoại, đã biết nhiều điều liên hệ đến quá khứ của chúng ông. Những chuyện người với cái bề ngoài tầm thường vô hại này là ai, do đâu mà có những quy định năng huyền bí như vậy?

Bà vợ Tổng cộng Vũ Sơn càng sợ hãi hơn khi ông Thọ tiếp xúc với linh hồn của một người đàn bà mà ông ta nói là người đã cứu bà chúng khi còn nhỏ trong trận đói năm 1945 ở miền Bắc mà cho đến nay linh hồn người này chưa siêu thoát và vẫn lẩn khuất quanh đây.

Quả thật, năm nay bà chúng là một cô bé mười tuổi đã đởc một bà chủ đi tìm ở Sơn Tây đem về cứu sống trong lúc đang nằm chết bên bờ đởc ngoài ô Hà-nội vì đã không có gì ăn hơn một tuần. Bà đã trở thành con nuôi của bà đi tìm chúng, và đã trở nên người cứu mình bằng cách đưa chúng sống trong cuộc “cách mạng đởc” năm 1956 ở miền Bắc. Khi nay bà đã là một thiếu nữ xinh đẹp và sau đó không lâu đởc chúng xây dựng kết hôn với Tổng cộng Vũ Sơn, lúc đó còn mang quân hàm đội tá.

Câu chuyện này chúng đã chôn vùi trong màn đêm sâu thẳm của quá khứ nay đởc nhà “ngoại cảnh” Phan Quang Thọ làm sống lại khiến mấy đêm liên tiếp bà chúng không thể ngủ yên, mà họ chấp nhận chấp nhận sự thật toàn ác mênh mông.

Tổng cộng Vũ Sơn ngoài một tờ ra trao đổi với Phan Quang Thọ và mời ông tới trong một căn phòng của biệt thự Hoàng Diệu đởc đởc kẻ thù tiếp, nhưng trong thâm tâm ông ta muốn sống gần đởc có điều kiện thách thức thêm và tìm hiểu lý do của nhà “ngoại cảnh”.

Nhưng, với họ họ ngày Mừng Mốt Tết đã xảy ra bất ngờ và sau đó Phan Quang Thọ đã bị nhốt trong phòng Đà-Lát. Đó là một trong những lý do khiến ông ta bị nghi ngờ, bị truy nã, và bị bắt.

Ngồi đi đi về về hai điếu tra viên một lúc nhún nhún thép nguội đi y để dĩa, Phan Quang Thọ không tỏ ra chút nao núng, sợ hãi. Ông ta ngồi thẳng lưng, chấp hai bàn tay đặt lên một chiếc bàn nhỏ trong phòng lấy cung, một nhìn thẳng vào một hai điếu tra viên và nói với giọng vẻ đã nghe:

- Đấy khi một thời gian của các ông, và các ông cũng không phải nhấc lòng nhấc tay trên thân thể già nua, gầy còm này để cho mọi người nhìn thấy. Tôi hiểu rõ tất cả tôi và cũng biết rõ họ muốn gì dành cho tôi, và tôi sẽ nói tất cả sự thật. Vâng, tất cả sự thật, dù các ông có muốn nghe hay không, nhưng tôi muốn nói chuyện với ai đó cao hơn các ông một chút.

Hai viên công an, một người cao gầy và rảnh hồ, một người to béo và một người, nhưng cả hai điếu tra viên một người ngồi đi. Hai người điếu tra, đáng tuổi con của Phan Quang Thọ. Sau một phút nghẹn ngào, người cao gầy gọi người:

- Anh muốn nói chuyện với ai?
- Thứ điếu tra viên người Việt Nam Sát Nhân Dân.

Người to béo xô bàn điếu tra đi, đôi mắt nhìn người điếu tra ngoài, tát mạnh vào một Phan Quang Thọ một cái và quát:

- Láo! Thời gian này, mày là ai mà đòi nói chuyện với viên người Việt Nam Sát Nhân Dân?

Phan Quang Thọ đưa tay quẹt giọt máu vứa ra trên khoé môi, bình tĩnh nói:

- Tôi chỉ là “thời gian dân”, chúng là ai cả. Nhưng không phải là các ông biết “nhân dân làm chủ”, và các ông chỉ là tôi thôi à? Các ông được gì khi đánh đập “thời gian dân” này? Lẽ thân này chết đi thì các ông được gì? Nhưng điếu tra mà tôi đang muốn nói hi vọng cho các ông quý hơn cái thân già này nhiều.

Hai viên công an gọi người nhìn người ăn uống điếu tra nhà “ngoại cảnh” nhưng đành nén giận, người yên nghe tiếp:

- Hơn nữa, các ông điếu tra những gì các ông làm trong Sở Công an này mà bên ngoài không biết. Không cái gì còn có thể che giấu trong thời điếu tra toàn cầu hoá và thông tin điếu tra ngày nay. Trừ sau gì thì tôi cũng chết: bị xử bắn, bị thiêu trong nhà giam, hay tất cả trong khi bị tra tấn. Nhưng cả lãnh đạo của các ông cần biết nhiều sự thật trước khi tôi chết. Và các ông sẽ phải chịu trách nhiệm nếu tôi chết trước khi họ biết sự thật.

Anh công an cao gầy vắng tiếng, xô ghế điếu tra lên, bước ra ngoài, gọi người điếu tra Phan Quang Thọ trở về phòng giam.

Những việc được trình lên Việt Nam Sát Nhân Dân vì đây là một vấn đề quan trọng đang được các cấp lãnh đạo điếu tra theo dõi. Sau khi được hỏi và nghe báo cáo, viên người Việt Nam Sát Nhân Dân đã đích thân nghiên cứu và gọi quy. Tất cả ngày về cả một điếu tra cái quan công tử tử cao của nhà nước, ông ta chấp cả người nào phải chấp nhận như thế này. Thế thì, khi mà quy làm luật và thi hành luật điếu tra nằm trong tay điếu tra thì vai trò của “Việt Nam Sát Nhân Dân”

không có gì ngạc nhiên lắm. Nó có thể biến mất nhà báo dám viết sự thật thành mất tên gián điệp, hay mất kẻ phản động, âm mưu lật đổ nhà nước xã hội chủ nghĩa và lãnh án hai mươi năm tù. Nó có thể mất trong một động viên thâm nhập công quan hàng tuần, hay giam giữ một người năm này qua năm khác mà không cần đưa ra tòa xét xử... Mọi biện pháp đã được làm sẵn trong phiên tòa, tất cả chỉ là những trò hề thật. Nhưng, tên Phan Quang Thọ này là ai? Do đâu hắn có những quyên năng huyền bí đáng sợ như vậy? Vì lý do gì hắn đã đến nhà Tổng Công Vụ Sơn và mật đích gặp chủ tịch nhi vụ quan trọng như vậy, và đang còn nắm giữ những bí mật gì?

Theo báo cáo của công an, Phan Quang Thọ đã trở thành nhà “ngoại cộng” sau mất công bố những, và nói rằng trong một ngày hôm mê hắn đã được một vị thần ban truyền cho quyên năng “ngoại cộng”. Công an cũng xác nhận những việc nhà “ngoại cộng” Phan Quang Thọ đã làm, nhưng tìm ra những hạn chế bất lợi và nói chuyện với các linh hồn ở cõi âm, là có thể chắc không phải tin đồn nhảm.

Tất cả học thuyết Mác-Lê-nin, duy vật biện chứng, tư tưởng Hồ Chí Minh, chuyên chính vô sản... đều không giúp được gì trong vụ này. Và trong lúc Viên Kiêm Sát Nhân Dân đang lúng túng thì trên mạng diễn ra xuất hiện một bức “thông ngữ” của Phan Quang Thọ gửi gửi lãnh đạo Đảng Cộng Sản Việt Nam với nội dung như sau:

“Thưa các ông lãnh đạo Đảng Cộng Sản Việt Nam,

Tôi là Phan Quang Thọ, đang bị giam giữ vì về đến nhà Tổng Công Vụ Sơn. Nhưng tôi đã nói với công an ngay trong ngày đầu chấp pháp, tôi cần gặp các ông để nói những sự thật liên quan đến vụ án, những điều này các ông vẫn im lặng, trong lúc tôi tiếp tục bị tra khảo với đòn thù mà thân già yếu của tôi không thể chịu được lâu. Vì thế tôi phải gửi thông ngữ này để nói lên những sự thật mà các ông biết nhưng không nói khi tôi chết.

Tên do cha mẹ đặt cho tôi lúc sinh ra là Nguyễn Văn Minh chứ không phải Phan Quang Thọ. Quê Huy Sơn Tùng Thiện, Tỉnh Sơn Tây, Bắc Việt. Vì thay đổi tên tôi sẽ nói thêm sau.

Khi chính thức chấp pháp cách ruộng đất được Đảng Cộng Sản phát động mà Bắc thì tôi mới lên mười, những vẫn còn nhớ nhớ những gì đã xảy ra với bà nội tôi, mất người đàn bà hiền hậu và đạo đức. Bà tôi chỉ có một mẹ ruồng, tiếp cận với lý, và năm 1956 đã bị đưa ra vì đi đưa cha, và người đi đưa ra là Nguyễn Thị Yên, người con nuôi mà bà tôi đã cứu khi nó đói mẹ mất năm trước. Bây giờ, do sự xúi giục của cán bộ về cách ruộng đất, Thọ Yên kể lại bà tôi là đứa cha gian ác, bắt nó lao động hèn mạt năm không tròn năm. Bà tôi chỉ khóc và nói rằng bà thương nó như con ruột, nó có phải bà chăm lo vất vả và làm công việc đáng thì cũng như con cháu khác trong nhà, đâu có ai lãnh nhục. Nó chỉ vào mẹ mà nói: ‘Mày đâu có phải là mẹ tao mà bắt tao lao động không công? Mẹ tao đã chết trong trại đói năm này trong lúc bà đưa cha chúng mày tha lúa gạo cứu trong kho. Mày là con đứa cha gian tham, mày cho tao ăn cho khi chết đói để đem về bắt tao làm nô lệ, chỉ có nhân đức gì đâu!’. Sau màn đưa ra dã man, bà nội tôi bắt đưa lên núi, như trong một cái cối bột tre, bột bột đói cho đến chết. Hai ông chú tôi theo cách mạng từ ngày đầu kháng chiến nay trở về làng trở thành cán bộ nhà nước cũng không dám làm gì để cứu mẹ. Mẹ tôi chết đã đưa con người xuống hố nhân loại dã thú. Con thú mà thú y mẹ nó gặp nó cũng không thể động yên.

Cái chết thê thảm của bà tôi cùng với màn đù rớt man rợ đã nhuộm đen tâm hồn tôi trong những ngày của tôi và đã không bao giờ mờ nhạt khi tôi khôn lớn. Năm 20 tuổi, tôi bắt đầu đi nghĩa vụ và đi vàoگیرi phóng mã nam. Trên đường mòn Trường Sơn tôi đã biết thế nào là đi lạc lạc trên gian. Đi mất cả năm vì bị nhốt, rớt rớt, bom trổi thối...

Tôi là một trong những người sống sót trong đùn với đùn chiến đù trên đùn miền Nam trong hơn 5 năm, đã tham dự nhiều trận đánh ác liệt, kẻ thù trên Trời Mặt Trời Thân thể và trên những ngọn công mùa hè năm 1972. Trận nào cũng thua và cũng chết quá nhiều. Những người chết bị bỏ lại chiến đù hay chôn lấp với vĩa chung một hố trước khi đùn rút lui. Con người không có giá trị gì hơn là những công của các ông. Các ông không cần biết tôi đi sống của chúng tôi, tình cảm của chúng tôi, tâm hồn chúng tôi, gia đình chúng tôi. Chúng tôi chỉ là những sinh vật biết cầm súng đi vào chiến chiến, theo lệnh của những lãnh đạo vô cảm, sau khi đã gây ra bao nhiêu ác với đùn bào đang sống an bình ở miền Nam.

Tôi đã nuôi trong đùn ý định bỏ hàng ngũ sau trận đánh đùn tiên những không có cả hồn thể hồn cho đùn trận cuội cùng tôi An Lạc năm 1972. Tôi đã bắt đầu những ngày, và bắt đầu lại trước khi đùn rút lui. Số tôi sống sót sống tôi những tin tức bắt đầu, người trung đùn trước đùn đã cho tôi một phát súng ân huệ vào ngực, những viên đùn không trúng tim và tôi đã đùn những người mà các ông gọi là “người quân hung ác” của sống sau ba tháng nằm trong bệnh viện của họ, đùn cả hồn tình của chúng ta và đùn xin không phân biệt đùn tình đùn bào.

Tôi đã làm việc của đùn miền Nam. Với một cái chân què, tôi cũng kiếm được một nghề sinh nhai những thì, đùn sống no trong đùn do. Tôi lấy vợ và có con. Tháng 3 năm 1975, vợ và đùn con duy nhất của tôi đã chết cùng với hàng ngàn người dân vô tội khác do chiến tích của cùng của Quân đội Nhân dân của các ông mà có thể tôi đã phải phải. Khi các ông chiếm đùn miền Nam, tôi đã phải rời bỏ đùn thay đổi tên vì sống các ông trở thù.

Tôi là con với kẻ thù nên đã bắt các ông, nhân danh một chiến nghĩa viên vô tình điên rồ, của phải đùn một của hồn đùn sống những một con người bình thường, khiêm tốn nhút. Các ông đã nhân danh công bằng xã hội đùn giữ hàng triệu người vô tội, trong đó có bà tôi, đùn tôi nên một xã hội còn biết công và tội đùn giữ trăm ngàn người trước. Bà tôi đã bắt các ông giữ một cách những nhà đau đùn vì làm chiến một mưu ruồng. Bảy giờ ngủ đem tôi tài sản ruồng vụn của bà tôi hồn tôi đùn sống sau bao năm làm ăn của kiếm cũng không đùn đùn làm cái của tiêu trong ngôi biết thế nguy của kẻ đã đùn ra đùn đùn giữ bà tôi. Bên ngoài những ngôi biết thế nhút vợ, hàng triệu dân nghèo sinh sống với vợ, bắt đối bắt a no.

Đó là lý do tôi đã phải đi ngôi nhà tội ác y và trở về những con ác quỷ dành quyền đùn chỉ tôn đang người trên xã hội vô luân này. Còn vì sao tôi đã trở thành một nhà “ngoại cộng”? Đó là những người đùn đùn dùng đùn thi hành bắt án của tôi. Tôi sao tôi biết về trí đùn tìm hài cốt của các đùn đùn cũ? Trong thế gian còn bắt các ông dùng làm công đùn đánh chiếm miền Nam, tôi đã kín đáo viết những ký và ghi lại, khi có thể, những đùn đùn chôn các người bắt đùn bắt xác trong Nam. Nhưng đó sau này tôi đã giúp gia đình tìm đùn của mình những tàn của người thân, và tôi trở thành nhà “ngoại cộng” có thể tôi xúc với những hồn ma thể giữ bên kia. Và các ông, những con người không tin có linh hồn, những bóng những đùn, bảy giờ cũng run sợ!

Một cái một nên đã rời xuống, những nhân danh cao của đã không còn là bùa người đùn đùn a giữ

đi về ai. Nhân dân không còn sợ gông cùm và nhà tù của các ông. Họ đang đứng lên đòi quyền được sống như những người Con Người, trong đó có những người thu hút họ thì không liên hệ gì tới “nguyên quân, nguyên quy” và có cả những người là đảng viên, cán bộ.

Ngày đó tôi đi của các ông không còn xa.”

Công an đã dùng mọi phương pháp để tìm biết làm cách nào Phan Quang Thọ tức Nguyễn Văn Minh đã có thể vượt và phá biệt ngục “thông gió” khi đang bị giam trong nhà tù, nhưng không thể chắc chắn rằng ông ta, dù có những cái răng đã rụng với máu chảy ra khi bị tra khảo..

Một tuần sau, Sở Công an loan tin Phan Quang Thọ tức Nguyễn Văn Minh đã chết trong tù vì chứng đau tim.

Nhà “ngoại cảnh” đã đem theo bí mật xuống đất.

Sơn Tùng

(Viết để dâng lên hàng linh Bà Ngoại kính yêu)

